

עודד כרמלי

גבר בן חמישים

במיזן היה גבר בן חמשים
 מי שמבין
 שעתה הזמן האחרון לממש.
 בן חמשים
 חזק, שעוד משפיים קום לעבוד בחול
 אה בחג משפיים את כלם לחצבאני
 שם ילדות רוחצות. היה דוד.
 היה שלמה, אמר
 חמשים שנים הייתי על ירושלים
 מלחמות ישראל
 ראשייהממשלה שצפיתי במותם
 סבובי הארץ
 והמיון הפשוט והמעט שבקשתי בתמורה
 מקנה לי פח על העולם, זכות
 לארוב לבניו ובנותיו
 באפן המיחד לטעמי.

היה כה ומבטח לה
 מין לוחץ
 קשה ונואש
 ומות מהיר.

אוטובוס לילי

מתחנת ארלוזורוב למחנה סיירים, שבת מקוצרת
 כְּשֶׁהִתְעוֹרְרָתִי, רֵאשָׁה הִיָּה בְּשִׁקְעַ צְנֹאֲרִי. פִּי לְחַד בְּשִׁעְרָה.
 חֲלַקְנוּ תְּוִי פָּנִים, נִלְפָּדְנוּ
 בְּרִשְׁתוֹת הַשְּׂנָה הָאֲדָמוֹת שֶׁל דִּיגֵי הַלֵּילָה (קִפְצָנוּ בְּהֵן רַבּוֹת
 עַד שֶׁנִּקְלַעְנוּ בְּמַצֵּב זֶה. דִּגִּים עֲקֻשָׁנִים.)

בְּרִמְזוּרִים הַתְּגַלְגַּלְתָּ עָלַי
 שֶׁשׁ לְחַיִּים וְאַרְבַּע שְׁפָתִים, מִכְּבֶשׂ דְּפוּס כְּבֵד
 שֶׁהִטְבִּיעַ בִּי עוֹר מְלֵא (הַעֲתַקְתוּ בִּיד
 הַיְתָה אוֹרְכַת חַיִּים שְׁלֵמִים.)

שְׁפָתִים וּלְחַיִּים, בְּאֶרֶם זוּעִם אַחַד הַתְּקַבְּעָתָּ
 רֵאשׁ עַל כְּתָפִים. הִרְקַתְּ אֶת הַזְּרוּעַ סְבִיב הַתִּיק.
 הַסְתַּכַּלְתָּ בִּי בְּשָׁנַי אֶפְסִים דִּיגֵיטְלִיִּים יִרְקִים. הַתְּאֲפִסְתָּ
 כְּמִי שֶׁחִבֵּר חֲזוּרָה לְרִשְׁת׃ הַחֲשֵׁמֶל. לְעוֹרְתָהּ סַנְנַתִּי אֲזוּ
 "בְּאֵר שְׁבַע", בְּבַחֲיִנַת
 רֵאשִׁית הַתְּפִשְׁטוֹת הַהַכְּרָה בְּמִרְחָב. מָה הָיָה נִהְיָה
 אֵלוֹ אֲמַרְתִּי בְּרַגַע הַהוּא
 "גּוֹפֵךְ".